

Ο Κύκλος του Σαιν Ζερμαίν και της Ιόχρου Φλόγας

10.09.2016

Μια αλληγορία...

Η είσοδος του Σαιν Ζερμαίν, αν και ευχάριστη, ήταν απροσδόκητη αφού βρισκόμασταν σε άλλη ομάδα εργασίας. Μπήκε στο θέμα του αμέσως:

.....

Αφήστε για λίγο δίπλα το χαρτί και το μολύβι. Θα χρησιμοποιήσουμε μία αλληγορία.

Η Άννα πήγε στο παζάρι, πήρε μία μπλούζα και την φορά συνέχεια. Είναι μία μπλούζα που της άρεσε και επειδή νομίζει ότι της πηγαίνει, την φοράει συνέχεια. Μια, δυο τρεις, πέντε, δέκα...

Μία φίλη, με καλή πρόθεση της λέει : «Ωραία η μπλούζα σου, φαίνεται να σου αρέσει πολύ - την φοράς συνέχεια.»

-«Ναι, ναι, ναι! Μου αρέσει!»

Δίστασε να της πει περισσότερα η φίλη και η Άννα συνέχισε να φοράει την μπλούζα. Μετά από λίγες μέρες, μία άλλη φίλη της λέει: «Κοίταξε... σε βλέπω ότι τη φοράς συνέχεια... δεν έχεις να βάλεις κάτι άλλο;»

«Πώς, λέει η Άννα έχω! Έχω μωβ, θαλασσί, αλλά όλα τα χρώματα είναι από την ίδια μπλούζα. Έχω την ίδια μπλούζα σε όλα τα χρώματα, επειδή μου αρέσει και μου πηγαίνει πολύ.»

Και έτσι πέρασε όλη της την ζωή φορώντας μία μπλούζα, σε διάφορα χρώματα που και αυτά σπάνια τα άλλαζε, επειδή της πήγαινε πολύ. Ήταν πάντα η ίδια μπλούζα.

Τι εντύπωμα δημιούργησε η Άννα για τον εαυτό της; Τι λέτε;

[Ένα μέλος της ομάδας απαντάει:

«Μία μπλούζα, η αντίληψη του ωραίου ήταν μόνο το καλούπι αυτής της μπλούζας, ένα στεγανό, ένα ίδιο μοτίβο, μια συγκεκριμένη οπτική, δεν άλλαξε η συνειδητότητα της, η μπλούζα ήταν ένας τρόπος άμυνας για όλη την ζωή της.»]

Συνεχίζουμε...

Η Άννα λοιπόν πέρασε στην άλλη πλευρά, μεταφέροντας την μπλούζα. Μπορεί το σάβανο να μην έχει τσέπες αλλά τα εντυπώματα μένουν. Πήγε λοιπόν επάνω φορώντας -ή νομίζοντας ότι φοράει- την ίδια μπλούζα.

«Κοιτάξτε», είπε, «σας αρέσει η μπλούζα μου; Δεν μου πάει; Την έχω σε πολλά χρώματα!»

Γέλασαν όλοι μαζί της, γιατί καταρχάς δεν φορούσε μπλούζα - κάτι που την σοκάρισε, γιατί πίστευε πως όταν περνούν οι ψυχές στην άλλη πλευρά, κάτι φορούν.

Αλήθεια πως νομίζετε ότι κυκλοφορούν οι ψυχές στην άλλη πλευρά, με τι ρούχα; Είναι γυμνές; Τι γνώμη έχετε;

[Κάποια μέλη της ομάδας απαντούν:

- Οι ψυχές είναι ενέργεια. Ανάλογα με τα εντυπώματα που έχουν αποκτήσει στην κάθε ενσάρκωση, αυτά μεταφέρουν μήπως μπορέσουν και τα εξαϋλώσουν. Περνάν και στάδια οι ψυχές. Άρα εντυπώνονται αυτά τα ενδύματα που έχουνε βάλει. Η Άννα είχε εντυπώσει την μπλούζα της πάνω της, σαν να είχε στάμπα και είχε περάσει βαθιά μέσα της
- Πιστεύω ότι είναι φόβοι
- Συμφωνώ με την Ευ., η ψυχή περνάει πάρα πολλά στάδια μέχρι να φτάσει στο σημείο να αφήσει τα εντυπώματα, να αφήσει την ταυτότητά της δηλ., αυτό που ήτανε Γήινα και να είναι μόνο ενέργεια και τίποτε παραπάνω. Ανάλογα με το σε ποιο εξελικτικό στάδιο βρίσκεται η ψυχή ή ανάλογα των βιωμάτων που είχε όσο ζούσε, χρειάζεται να μεσολαβήσει χρόνος για να αφήσει τα Γήινα εντυπώματά της.
- Την εξέλιξη που έχει ο καθένας την μεταφέρει, θεωρεί ότι έχει κάτι μαζί του, άλλες ψυχές καταλαβαίνουν ότι έχουν φύγει από πεποιθήσεις του είναι καθαρές και δεν κουβαλάνε τίποτα
- Πιστεύω ότι φεύγει με ότι ρούχα και χρώματα έχει εκείνη τη στιγμή
- Έφυγε με την μπλούζα της αν ήταν τόσο ενσωματωμένη μέσα της.]

Λέει λοιπόν η Άννα στον βασιλιά του τόπου όπου πήγε:

«Άρχοντα, εγώ έχω μία πάρα πολύ ωραία μπλούζα! Θέλεις να σου δείξω πώς να αποκτήσεις και εσύ μία; Δεν πιστεύω να με βάλετε να φορέσω τις παλιατσαρίες που έχετε εδώ!

Ο άρχοντας την κοίταξε, γυμνή όπως ήταν, χαμογέλασε στραβά και την παρέδωσε στους φύλακες, με την εντολή: «Αλλάξτε την!»

Τι πιστεύετε ότι έκαναν οι φύλακες;

[Κάποια μέλη της ομάδας απαντούν:

- οι φύλακες είναι αυτοί που είναι από την πλευρά, μας βοηθάνε, βοηθάνε την ψυχή, την ενέργεια που ενδύεται τις πεποιθήσεις μέχρις
- ό του μπορέσει να διαφοροποιήσει αυτό που δεν χρειάζεται να κρατήσει.
- Οι φύλακες αποκλείεται να είναι βίαιοι, άρα δεν θα τις έβγαζαν την μπλούζα με το ζόρι, θα την έκαναν να συνειδητοποιήσει ότι ήταν γυμνή.
- Θα ξυπνούσαν την κατανόηση της.
- Οι φύλακες θα την άφηναν μέχρι να το διαπιστώσει μόνη της.
- Θα προσπαθούσαν να την κάνουν να διαπιστώσει που βρίσκεται;]

Και άντε να πείσεις τον βασιλιά ότι δεν είναι γυμνός...

Στα ανώτερα πεδία λοιπόν κάπως έτσι συμβαίνει.

Έρχεστε γυμνοί και νομίζετε ότι κουβαλάτε τα πάντα μαζί σας.

Έχετε αφήσει όλο το υλικό στο χώμα, και παρόλα αυτά νοιώθετε ότι ήσαστε όλα όσα υπήρξατε πριν. Με αυτόν τον τρόπο όμως, εμποδίζετε την δική σας εξέλιξη, την εξέλιξη της ψυχής σας, και ταυτόχρονα μεταφέρετε στους γύρω σας μια ψευδή αντίληψη.

Ο άρχοντας της ιστορίας, έριξε την Άννα στο μπουντρούμι για ένα μήνα. Της είπε: «Εκεί θα μείνεις! Θα αλλάξεις μυαλά και όταν θα αλλάξεις μυαλά τότε θα βγεις. Γιατί αν βγεις έτσι, θα κάνεις και τους άλλους να πιστέψουν, ότι φοράνε μπλούζες που δεν φοράνε. Θα μείνεις για ένα μήνα στο σκοτάδι, μέχρι να συνειδητοποιήσεις την γύμνια σου, ώστε να μην διαστρεβλώσεις και των υπολοίπων την σκέψη!»

Και την έριξε σε ένα χώρο σκοτεινό και ανήλιαγο, όπου δεν μπορούσε τίποτε να δει, παρά μόνο την μπλούζα. Μόνο την μπλούζα. Έβλεπε μόνο αυτό που δεν είχε, και καθώς ήταν άσπρη, σαν αυτή καλή ώρα, με διάφορα χρώματα, [Σημ.: αναφέρεται σε μια μπλούζα που φορούσε εκείνη τη μέρα η Άννα] μέσα στο σκοτάδι έλαμπε η μπλούζα! Και έγινε για αυτήν ένας φάρος. Δεν έβλεπε τίποτε άλλο. Μόνο αυτή.

Πέρασαν οι μέρες, κοιμόταν ξυπνούσε, δεν υπήρχε φως, το δωμάτιο το φώτιζε μόνο η εικόνα της μπλούζας. Και έμεινε προσηλωμένη εκεί. Καθόταν σε μία γωνιά και το μόνο πράγμα που είχε στο νου της ήταν αυτό. Δύο μέρες, τρεις, πέντε, δέκα... Η μπλούζα άρχισε να ξεθωριάζει και εκεί δημιουργήθηκε ένα σοβαρό θέμα. Γιατί αυτό ήταν το μόνο φως! Και μετά από αυτό, όταν άρχισε πια να ξεθωριάζει και τίποτε να μη φωτίζει τον χώρο, η Άννα ένοιωθε πολύ μοναξιά. Δεν υπήρχε πουθενά φως! Η άσπρη μπλούζα είχε γίνει θολή και κάποια στιγμή, άρχισε να χάνει εντελώς κάθε ίχνος χρώματος.. να ξεθυμαίνει, να ξεφτίζει, να γίνεται αόρατη σιγά - σιγά.

Το σκοτάδι όμως παρέμεινε εκεί. Και μαζί με την μπλούζα που ξέφτιζε και έχανε την λάμψη της, χανόταν κάθε σταθερό σημείο. Δεν υπήρχαν ποια σταθερά. Η ωραία μπλούζα ήταν ένα σταθερό σημείο στην ζωή της. Ήταν αυτή. Σε διάφορα χρώματα έστω, ήταν αυτή. Και αν δεν είχε αυτή, τι άλλο είχε; Σκοτάδι!

Έκλαψε πικρά, όταν συνειδητοποίησε ότι η εικόνα της μπλούζας είχε πια σβήσει τελείως. Δεν υπήρχε το παραμικρό φως. Ούτε καθρέφτης υπήρχε να κοιτάξει τον εαυτό της αλλά και να κοιτάζε δεν θα έβλεπε τίποτε. Χάθηκε κάθε ταυτότητα. Και αν δεν υπάρχει μία ταυτότητα, τι υπάρχει; Το μόνο που άκουγε όλες αυτές τις σκοτεινές μέρες και νύχτες, το μόνο που άκουγε πέρα από τις σκέψεις της, ήταν ο παλμός της καρδιάς της... και η ανάσα της.

Κανένας δεν μπορούσε να πλησιάσει. Άκουγε μόνον τους ρυθμούς του σώματος. Τελικά σκέφθηκε: «Να, κάτι υπάρχει! Δεν μπορώ να το δω, ούτε καλά - καλά να το ακούσω, αλλά το νοιώθω. Τελικά δεν είχα μόνο μία ωραία μπλούζα, είχα και αυτά!» Στο μήνα επάνω, ο άρχοντας έδωσε εντολή στους φύλακες να την ξαναφέρουν επάνω.

Στραβώθηκε από το φως που μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο, έκλεισε τα μάτια και άφησε τους φύλακες να την οδηγήσουν μπροστά του.

«Τι ενδιαφέροντα πράγματα έχεις να μου πεις;» την ρώτησε ο άρχοντας.

«Έχω να πω ότι... τελικά η μπλούζα δεν ήταν όλα όσα είχα. Ανακάλυψα ότι είχα και τον χτύπο της καρδιάς μου, είχα και την ανάσα μου και τώρα έμεινα μόνο με αυτά.»

Τι πιστεύετε ότι έκανε ο άρχοντας;

[Κάποια μέλη της ομάδας απαντούν:

- Την έκλεισε πιο βαθιά στο μπουντρούμι

- Συμφωνώ με την Λ.

- Τη δέχθηκε

- Την πήγε σε κάποιο άλλο χώρο για να αποκτήσει την καινούργια της συνειδητότητα.

- Την άφησε εκεί που είναι, για να συνειδητοποιήσει και άλλο.]

Ο άρχοντας την έκανε κομμάτια. Την διαμέλισε. Διέταξε να της ξεριζώσουν την καρδιά, τα σωθικά τους πνεύμονες... με το σπαθί του την διαμέλισε και πέταξε τα κομμάτια στους πέντε ανέμους.

Ήταν ένα μεγάλο σοκ για εκείνη, αλλά συνειδητοποίησε ότι, για κάποιο λόγο, μπορούσε ακόμα να παρατηρεί τα πάντα. Δεν έμεινε σπιθαμή από αυτό που ήταν. Τα κομμάτια της σκορπίστηκαν στους πέντε ανέμους. Ο άρχοντας χαμογελούσε σαρδόνια. Φαινόταν ικανοποιημένος από το αποτέλεσμα και είπε στους φύλακες: «Πηγαίνετε την στο άπειρο!»

Τότε η Άννα κατάλαβε την δύναμη που είχαν οι φύλακες. Γιατί ενώ πια δεν είχε ένα σώμα να πιάσουν, μία μπλούζα να τραβήξουν, δεν είχε μέλη για να τα δέσουν με αλυσίδες και δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μόνο μία σκέψη, την πήραν και την πήγανε στο άπειρο. Ποτέ δεν κατάλαβε πως έγινε αυτό...

Βρέθηκε να ατενίζει το άπειρο. Το άπειρο Σύμπαν; ΌΧΙ. Το άπειρο.

«Μα πως βρίσκομαι εδώ τώρα; Ποιος με έφερε εδώ; Ποιοι ήταν οι φύλακες;»
Και πάλι μόνη της έμεινε.

«Τι είναι αυτό το άπειρο; Δεν υπάρχει κανείς εδώ! Μία σκέψη μονάχη! Για την ακρίβεια, ούτε καν μία σκέψη. Η ικανότητα για σκέψη. Μονάχη! Ο παρατηρητής μονάχος! Τίποτε άλλο! Μόνο αυτός που παρατηρεί και σκέπτεται. Και επειδή αυτός δεν υπάρχει, μόνο η ικανότητα της σκέψης.

Μα που να πάω? Γιατί με εγκατέλειψαν εδώ; Τι θα κάνω μόνη εδώ;

Δεν υπάρχει ένα σταθερό σημείο πουθενά...

Τελικά δεν ήμουν ούτε η καρδιά, ούτε ο κτύπος της καρδιάς, ούτε ο ρυθμός της ανάσας. Τι είμαι;

Αιώνες... γήινους αιώνες της πήρε για να ανακαλύψει το κλειδί. Συνέχιζε να αναρωτιέται: «Τι είμαι; Γιατί είμαι εδώ;».
Συνέχιζε να αναρωτιέται...

Μέχρι που κάποια στιγμή, μέσα στην αιωνιότητα, αποφάσισε να αλλάξει τρόπο σκέψης. Αποφάσισε να πάψει να αναρωτιέται τι είναι, πού είναι και να πει απλώς: «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ!».

Το ερώτημα έγινε βεβαίωση: «Εγώ Είμαι!»

Μετά από αυτή την τεράστια αλλαγή, κάτι άρχισε να διαφοροποιείται.

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ!

Και εκεί που η ικανότητα σκέψης/νόησης υπήρχε χαμένη στο άπειρο, έξαφνα φάνηκε ένας σπινθήρας μικρός, τόσοσ δα:
«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ!»

Το συνειδητοποίησε αυτό, γιατί ένοιωσε το μικρό φως που άναψε μέσα της και κατάλαβε ότι ήταν πολύ μεγάλη αυτή η αλλαγή. Ήταν μια τεράστια αλλαγή.
ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ...

«Αλλά... τι είμαι;» Αναρωτήθηκε πάλι βιαστικά. «Ξέρω μόνο όσα υπήρξα. Είμαι κάτι από όλα αυτά που υπήρξα κάποτε; Τι είμαι;

Είμαι μια πόρτα; Ένα ψάρι; Ξέρω μόνο αυτά που έζησα εκεί. Ξέρω όλα εκείνα που φαντάστηκα εκεί. Αλλά τι είμαι από όλα αυτά; Είμαι μία αράχνη; Ένα χαμόγελο; Ένα σύννεφο; Τι είμαι από όλα αυτά;»

Τι νομίζετε ότι ήταν τελικά?

[Κάποια μέλη της ομάδας απαντούν:

- Όλα.

- Το παν, συμφωνώ με την Σοφία.

- Είμαι αυτό που είμαι. Θα ταίριαζε και το παν. Είμαι αυτό που είμαι.

- Δεν θα το τοποθετούσα κάπου.

- Και εγώ, όλα.]

Αφού έμεινε «κλεισμένη», σε εισαγωγικά, για αιώνες στο άπειρο, έκανε την μεγάλη ανακάλυψη. Της πήρε λίγο χρόνο! Αλλά τί σημασία έχει; Τί σημασία έχει μπροστά στην αιωνιότητα και το άπειρο; Κατέληξε ότι ήταν πολύ μεγάλη η ανακάλυψή της, αφού μπόρεσε να παράγει φως, ένα μικρό σπινθήρα! Χάρηκε! Το έκρινε καλό. Ήταν κάτι από το ολότελα. Ήταν κάτι από το τίποτα.

Συνέχισε να το επαναλαμβάνει:

«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ, ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ, ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ...

Δεν ήξερε τι ακριβώς είναι αλλά της άρεσε να το επαναλαμβάνει. Προσπαθούσε να κρατήσει την αίσθηση, να βιώνει διαρκώς την αίσθηση του Εγώ Είμαι. Δεν μπορούσε να σταθεροποιηθεί ακόμα εκεί, οπότε το τραγουδούσε με ρυθμό.

Ε-γώ εί-μαι, ε-γώ εί-μαι , ε-γώ εί-μαι.

Μία μελωδία δημιουργήθηκε μέσα στο άπειρο. Και καθώς άκουσε την μελωδία, καθώς συνέλαβε την μελωδία που δημιουργήθηκε, ένοιωσε ότι βρίσκεται σε ένα σχήμα.

«Εγώ Είμαι Αυτό!», είπε.

Ήταν το σχήμα που δημιούργησε με τον ρυθμό της.

«Εγώ Είμαι! Εγώ Είμαι! Εγώ είμαι αυτό!», είπε.

Συνέχισε... συνέχισε να ψέλνει σαν μάντραμ το «Εγώ Είμαι», με πολλούς τρόπους, νέες μελωδίες και ένα άλλο Εγώ Είμαι. Πολλοί συνδυασμοί, πολλά σχήματα «Εγώ Είμαι».

Άρχισε να τα μετρά και να κινείται. Η αίσθηση της μελωδίας και της επανάληψης του «Εγώ Είμαι», της δημιούργησε μια αίσθηση ροής και κίνησης στο χώρο του απείρου.

Και όταν κατανόησε/συνέλαβε ότι είναι στο χώρο του απείρου, άρχισε να μετρά τους σπινθήρες του «Εγώ Είμαι, Εγώ Είμαι, Εγώ Είμαι» και να ζωγραφίζει.

Ένας σπινθήρας , και άλλος ένας και άλλος ένας και άλλος ένας στην σειρά, μία γραμμή. Και ένας σπινθήρας εκεί και ένας σπινθήρας εδώ. Ένωσε τα σημεία της μελωδίας και διαπίστωσε ότι δημιουργούνταν όμορφα σχήματα. Έπαιξε με όλους τους τρόπους, έκανε όλους τους πιθανούς συνδυασμούς μέσα στην αιωνιότητα και ήταν πολύ χαρούμενη, πολύ χαρούμενη για αυτό αλλά πια δεν ήξερε τι να επιλέξει από όλα τα σχήματα που έφτιαξε.

«Είμαι αυτό, Είμαι και το άλλο, Είμαι και εκείνο και είναι όλα τόσο πολύτιμα για μένα, γιατί ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ, ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ! Τα αγαπώ! ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ!!

Τι είμαι; Είμαι όλα αυτά και ας μην μπορώ να τα περιγράψω. ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΟΛΑ ΟΣΑ ΕΙΜΑΙ!!

Το παιχνίδι στην αιωνιότητα συνεχίστηκε. Κάθε φορά που έλεγε μία μελωδία του Εγώ Είμαι, άλλα σχήματα δημιουργούνταν και άλλα... Και εκείνα μπλέκονταν μεταξύ τους και έκαναν καινούργιες συνθέσεις.

Και όλος ο Άπειρος χώρος γέμισε με σχήματα και τα σχήματα άρχισαν να ενώνονται και να δημιουργούν στερεά.

Και η Άννα μετρούσε: «Πόσα Εγώ Είμαι έχει αυτό το στερεό; Πόσα Εγώ Είμαι, έχει εκείνο?»

Και σκεφτόταν νέες μελωδίες και νέες συνθέσεις. Όμορφες, περίπλοκες. Δεν την ένοιαζε πια τι υπήρξε κάποτε. Την ένοιαζε αυτό που Είναι και το πόσα πράγματα μπορεί να είναι ταυτόχρονα.

Εικόνες και σχήματα και μελωδίες...

Αφού γέμισε το άπειρό της από σχήματα και στερεά και όμορφες μελωδίες, ακούστηκε η φωνή του άρχοντα:

«Για έλα εδώ!»

Θα έλεγε κάποιος ότι όλα αυτά γκρεμίστηκαν σε μία στιγμή. Ότι έπεσαν κάτω σαν πιάτα που σπάνε και έκαναν απερίγραπτο θόρυβο, στο άπειρο της Άννας... αλλά δεν συνέβη αυτό.

Παρέμειναν. Παρέμειναν στο άπειρο, σαν αστερισμοί. Όλα τα εγώ είμαι, που τραγούδησε ποτέ, ήταν αστερισμοί! Αστέρια που συνδέονταν μεταξύ τους με ασημένιες χορδές και χρυσές χορδές.

Στο κάλεσμα του άρχοντα, η ικανότητα του σκέπτεσθαι βρέθηκε μπροστά του.

«Μάθαμε τι είσαι τελικά! Έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι άρχοντα... έτσι νομίζω... Δεν είμαι απόλυτα σίγουρη, γιατί νομίζω ότι έχω μερικές μελωδίες ακόμα να τραγουδήσω αλλά είμαι σε καλό δρόμο!»

«Είσαι έτοιμη να γυρίσεις πίσω!», τον άκουσε να της λέει και δεν πίστευε στα αφτιά της. Πώς θα μπορούσε να αφήσει αυτό το πλήθος που Είναι, τους αμέτρητους αστερισμούς! Τόσες μελωδίες!

Ο άρχοντας κατάλαβε ότι δεν επιθυμούσε να γυρίσει πίσω.

«**Αυτά όλα είσαι**» της εξήγησε.

Δεν ήταν και πολύ επεξηγηματικός αλλά η Άννα κατάλαβε. Δεν ήταν κάτι άλλο από αυτά. Ποτέ δεν ήταν κάτι άλλο από αυτά, είτε στη Γη, είτε αλλού, στο άπειρο της.

«Κοίταξε καλύτερα», της είπε, δείχνοντας της και πάλι τα απέραντα μήκη και πλάτη του απείρου της, τα αμέτρητα «Εγώ Είμαι» που σπινθήριζαν. Και έξαφνα συνειδητοποίησε ότι...

«Μα δεν είναι δυνατόν, πότε έφτιαξα αυτό το σώμα;;;»

Κοίταζε γύρω της, μη μπορώντας να πιστέψει τι συμβαίνει.

Προσπάθησε να κοιτάξει τον άρχοντα, μα δεν ήταν πια εκεί.

Κοίταξε και πάλι στον εαυτό της αλλά, με ένα μαγικό τρόπο, δεν μπορούσε να δει πια όλα αυτά τα αστέρια. Έβλεπε το νέο σώμα.

Ήταν περίεργο... Ήταν όπως το προηγούμενο. Όχι ακριβώς ίδιο. Είχε παρόμοιες αναλογίες, διαφορετικό χρώμα, διαφορετική ελαφρώς μορφή, έβλεπε τα νύχια....

«Εγώ Είμαι Όλα Όσα Είμαι», επανέλαβε. Γιατί ήταν το μόνο που είχε καταφέρει να θυμάται από το άπειρο που βίωσε. Και την επόμενη στιγμή που πήγε να επαναλάβει το «Εγώ Είμαι Όσα Είμαι», βρέθηκε κάτω από τα δυνατά φώτα, στην αγκαλιά της μητέρας της...

Και εδώ η ιστορία που είχα να σας πω, σχεδόν ολοκληρώθηκε. Έμειναν μόνο να γίνουν μερικές διευκρινήσεις.

Ότι αυτή η Άννα είστε εσείς. Είναι κάθε Εσύ. Ο καθένας και η καθεμία σας ξεχωριστά. Ότι ο Άρχων δεν υπάρχει. Είναι εκεί μόνο σαν παραμύθι. Ότι ποτέ δεν έριξε την Άννα στο μπουντρούμι, και ότι το μόνο που υπάρχει είναι η ικανότητα του σκέπτεσθαι, που εκφράζεται στο ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ.

Σας καλωσορίζω στο νέο κύκλο της Ιόχρου Φλόγας που θα γίνεται τέτοια ώρα, τέτοια μέρα, μία φορά τον μήνα.

Ο δάσκαλος της Ιόχρου Φλόγας.
ΑΜΗΝ

.....

Άννα: Το άπειρο είναι αδιαμόρφωτο, γιατί είναι άπειρη και η δύναμη του σκέπτεσθαι· για αυτό νομίζω, το δίνει συμβολικά με τον άπειρο χώρο, που δεν είναι το Σύμπαν, το διάστημα αυτό όπως το ξέρουμε με τα αστέρια. ΕΙΝΑΙ απλώς και δεν έχει την έννοια του χώρου το άπειρο. Ξεκίνησε η κίνηση, ο ρυθμός, ο ήχος, η γεωμέτρηση, ξανάρχισε η δημιουργία, αλλά σε ένα χώρο που δεν είναι χώρος. Είναι άπειρο με την έννοια της δυνατότητας του σκέπτεσθαι.

Το συνέδεσα με την αποταύτιση που μας είπε ο Ποσειδώνας στο Ταίναρο, όπως το φίδι βγάζει το δέρμα του... Δεν είμαστε οι πεποιθήσεις μας, οι σκέψεις μας.....

Ο άρχοντας είναι ένα μέρος του εγγενούς δυναμικού της ψυχής που οδηγεί στην εξέλιξη, γιατί ο άρχοντας βοήθησε στο να απελευθερωθεί. Δηλ. είναι μία όψη, μια εσωτερική δύναμη.

Το παραμύθι αποδομεί ακόμα και τα ανώτερα που έχουμε βάλει εμείς σαν σκέψεις. Το παραμύθι/διαλογισμός που δόθηκε -γιατί μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν διαλογισμός- είναι προς απελευθέρωση.

Ευχαριστούμε Σ. Ζερμαίν!

[Απομαγνητοφώνηση: Σοφία Χατζηπαπά]

Αυτό το έργο χορηγείται με άδεια [Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή 4.0 Διεθνές](#).